

end var for det meste af, hvad han skrev om, og skønt det ikke var vanskeligt at opdage det Forbillede, hvorefter han havde dannet sin Stil, gik det hurtigt op for hende, at der var noget virkelig nyt og friskt, ja paa sin Vis storladent i hans Syn paa Naturen og dens Kræfters Anvendelighed i Kulturens Tjeneste. Adskilligt genkendte hun iøvrigt fra hans mundlige Udtalelser, dem hun — væsenlig paa Grund af deres vidtløftige, foredragsagtige Form — aldrig havde kunnet faa noget alvorligt ud af. Andre Partier kunde hun føre tilbage til Tanker og Indfald, hun selv havde anvendt i deres Samtaler om disse Emner; men dette forringede saa langt fra Indtrykket, at hun tværtimod paa saadanne Steder ganske særlig fik Øjet op for hans Evners Oprindelighed og naturgroede Kraft. Udtryk, der i hendes Mund nærmest havde været tilfældige Talemaader, fik i hans Fremstilling en for hende selv ganske overraskende Betydning. Henkastede Ytringer, hvormed hun knap havde forbundet nogen alvorlig Tanke, var hos ham bleven til anskuelige Billeder, havde formet sig til fuldt færdige Fremtidssyner, der betog hende baade ved deres Dristighed og ved den Overbevisningens Magt, hvormed de her fremsattes.

Efter at have endt Læsningen blev hun længe siddende med Haanden under Kinden og saae grundende ud for sig. Hvad var han egenlig for et Menneske, denne Fremmede, der var bleven hendes Skæbne? I Grunden kendte hun ham jo slet ikke, vidste intet andet om ham end det højst utroværdige, som Ivan og han selv havde fortalt. Hvad skjulte hans Fortid? Hvorover dækkede f. Eks. det mørke, kolde Had til Hjem og Slægt, som han hin Gang havde aabenbaret hende?